

Бъдни вечеръ.

Дълбока зимна нощъ е. Пътлитѣ не сж пѣли още.

Навѣнка вали снѣгъ, бѣлѣ и меѣ, и съ пластъ дебелия земята той покрива. Но селото не спи и не почива. Навсѣкжде прозорцитѣ блѣсятъ, коминитѣ димятъ. И пѣсни весели се чуватъ. Навсѣкжде веселятъ се, пируватъ.

У насъ въ огнището гори огнь и искри бѣгатъ изъ коминя на навѣнъ. Срѣдъ кѣщи е положена трапеза, като никога богата. И баница въ срѣдата. А въ нея скрито е по нѣщо за всички и за щастие — парички. Нареждаме се — татко, мама, баба, азъ, братчета и сестрички. Азъ ученикъ съмъ най-голѣмъ, прочитамъ „Отче нашъ“ и сбръквамъ, та го повтарямъ ошъ еднажъ. Кадилница мама даде и баба ми трапезата прекади. Прекръстихме се всичкитѣ набожно. Сърцето ми заби тревожно, когато мама баницата разпокѣса и даде всѣкому отъ тия сѣдбоносни кѣса.

Развикахме се развълнувани децата:

— На менъ се паднаха колата — ще стана кираджия!

— На менъ иконата — хаджия!

— На менъ иглата — кѣшница, шивачка!

— На мене пилета и квачка!

— На менъ орало и мотика, — най-малкото братче извика, — орачъ, работникъ на земята!

— На менъ паричка, — извика малката сестричка.

— А пъкъ на менъ? — Азъ се взирамъ, какво намерихъ неразбирамъ!

— А! Книгитѣ! — извика мама — Ти ученъ мжжъ ще станешъ, синко мали! — Тя се насълзи и ме погали.

Елинъ Пелинъ.

Първобитнитѣ хора.

По-миналата година, като копаеха каналъ между Девненското и Гебедженско езера (Варненско), изровиха много интересни нѣща. Въ езерото намѣриха остатѣци отъ колиби, построени върху колоне вече вжгясали. Около тѣхъ много разхвърлени кости отъ изядени животни и разни сѣчива отъ камѣкъ. Намѣриха сѣщо